Halløj derhjemme, så er der nyt fra Artemis!

Turen til Madeira var en drømmesejlads uden lige! Allerede fra start af, blev vi blæst lige ud fra Gibraltarstrædet og havde agtenvind hele vejen til Madeira. Bølgerne byggede sig hurtigt op, så vi rullede en smule, men langt fra ukomfortabelt. Da det var vores gasts, Nikolines, første længere sejlads, var der en masse hun skulle lære om både sejlads og livet ombord!
Nogle af de mest vigtige ting, som hun lærte, var bl.a. om koordinater og navigation. Hver dag skrev vi ned, hvor vi befandt os, så hun kunne tegne det ind på vores papirs-søkort ved brug af tegnetrekanter og passer.
Vi var så heldige, at sejle til Madeira kort efter nymåne. Nætterne var derfor kulsorte, da der selvfølgelig ingen kunstig lysforurening var.
Vi sad derfor i vores tykke trøjer og huer og kiggede op på stjernerne, fik fortalt nogle af de gamle grækeres stjernebillede-fortællinger og fandt derefter konstellationerne på nattehimmelen. Jo flere dage vi var af sted, jo senere gik månen i seng. Til sidst var det derfor nattevagtens job at vække de sødt-sovende besætningsmedlemmer, så vi atter kunne kigge på stjerner. De lange klare nætter kunne dog godt ses på søvnkontoen, så om morgenen (efter den obligatoriske morgentræning) måtte alle lige have sig en kold og opfriskende dukkert i den store balje. Sidstnævnte var endnu en førstegangsoplevelse for Niko, hvor vi atter blev mindet om, at vi lever et fantastisk liv herude til søs!

Vi havde glædet os sådan til at komme tilbage til smukke Madeira!
Hovedbyen Funchal er så smuk med sine grønne parker, botaniske haver og vildtvoksende landskaber. Vi vidste, at vi måtte leje en bil med det samme, så vi kunne køre rundt på øen og se alle de smukke, og ikke mindst gemte, steder. På vejen hen til biludlejningen blev vi dog distraherede af vores favorit butik; nemlig en vaske ægte ”bolo do caco” biks. Vi vil aldrig kunne glemme deres Bolo do caco, men da I ikke har smagt det, vil jeg lige genopfriske jeres hukommelse: Bolo do caco er et tykt, men fladt, brød indeholdende lutter tomme kalorier og sød kartoffel. Det smager fantastisk godt i sig selv, men med verdens tykkeste lag hvidløgssmør ovenpå, er det uimodståeligt! Så, først efter at have fyldt vores maver, fik vi lejet en bil, så vi kunne komme ud på vores Artemis Adventures!

Første stop var intet mindre end en omgang Madeiravin-smagning!
Vinsmagningen på Madeira var bestemt ikke blot endnu et koldt og kedeligt foredrag om en gylden drik, som altid serveres i for små mængder. Nej, Madeiravin skal nemlig have det varmt under lagringen. Nærmere bestemt opbevares vintønderne på et lille loft med en temperatur på 30 grader +. Rundturen startede derfor noget utraditionelt ud med, at guiden forklarede, at hvis vi var ved at besvime grundet kombinationen af varmen og den alkoholiserede luft, skulle vi blot række hånden i vejret. Der var heldigvis ikke nogen i flokken, som fik brug for en gang håndsoprækning, men, hvis hun havde fortalt os om endnu flere vinsorter som IKKE bruges til Madeiravin, havde det måske været tilfældet. Vinsmagning handler dog ikke kun om at smage på vinen, men også om at lære om stedets kultur og historie. Netop Madeiravinen var meget spændene at høre om, da det ikke blot er enkelte vinproducenter, som står for drueproduktionen. Her på øen er det nemlig et fællesprojekt, hvor selv den mindste drueklase fra den mindste private vinproducent kan bruges i den større produktion. Vinen er derfor med til, at hele øens samfund kan køre rundt, specielt dengang, hvor Madeira ikke var sådan et stort turistmål, som det er i dag.

Jeg ville egentlig holde inde med at fortælle om våde varer, men denne væske er dog uden procenter, nemlig vand. Vand er liv, og livet på Madeira trives ud over det sædvanlige!
Madeira er en meget høj ø midt ude i det flade Atlanterhav og med sine 1811m højde, tiltrækker øens tinder exceptionelt meget vand! Det vulkanske landskab gør det dog ikke nemt at komme rundt på øen, hverken for mennesker eller for vand. Vand finder altid en vej ned, men hvis man skal drage nytte af vandet, må man lede vandet hen til sig selv. På Madeira har de derfor bygget hundredvis af kilometers levadaer, vandveje, som snor sig fra øens tinder og hele vejen ned til alle folks haver. Hvis de ikke manipulerede vandvejene på denne måde, ville vandet blot finde den hurtigste vej nedad, oftest i form af vandfald springende ud fra bjergsiderne.
Midt på en af vores køreture rundt på øen så vi et vandfald, som væltede direkte ned på vejen. Vi kunne ikke dy os for at hoppe i badetøjet og fik os et friskt lille ferskvandsskyl stående der midt på vejen. Bagefter kørte vi under vandfaldet og fik vasket hele bilen. Det er nok noget, som vi ikke kommer til at opleve igen lige foreløbig!

Levadaerne snor sig igennem landskabet og gør brug af alle mulige smutveje. Det er faktisk helt utroligt, at hver enkelte levada er håndlavet, når man ser på nogle af de steder, hvor de er bygget. Udover at transportere vand, er de også ideelle til vandreruter, såkaldte levada-vandringer, hvor man følger levadaen gennem det viltre landskab. Vores vandringer førte os ofte til de mest stille og idylliske steder med både store og små vandfald. Lige så tillokkende det glasklare vand ser ud, lige så koldt er det dog, da det kommer helt oppe fra højderne. Et lille dyp blev det derfor ikke til, men drikkedunkene kunne fyldes hele vejen!
På én af vores vandringer så vi et skilt, hvorpå der stod, at der lå en restaurant kun 879m væk. Vi kunne egentlig godt spise en bid mad, lige indtil vi kiggede op ad vejen, hvortil skiltet pegede: Vejen gik nærmest lodret op ad en bjergside, så vi var sikre på, at skiltet snakkede om 879 højdemeter! Forfærdede vendte vi om på hælen, da vi ikke havde brug for, at vores sko blev endnu mere sure på os, end de var i forvejen!
Ved et rent tilfælde lagde vi dog vejen forbi selvsamme restaurant, da vi kørte hjemad igen. Det viste sig, at restauranten ikke lå 879m oppe, men den lå dog højt nok oppe til, at udsigten var fænomenal! Derudover lavede de verdens bedste "skewer" et bambusspyd med kød og grøntsager stegt over åben ild. Vi spiser normalt ikke så meget kød (og fik derfor også en smule mavepine efterfølgende), men nøj, hvor var det bare delikat!

Et andet bjerg vi ikke ville bestige til fods var Pico do Alto, øens højeste bjerg. Ad snoede veje kørte vi derfor op til toppen i den hårdt pressede bil, som vi er 100% sikre på aldrig har kørt i 5. gear!
Nogle venner havde fortalt os, at solnedgangen deroppefra skulle være fantastisk. Jo højere oppe af bjerget vi kom, jo mere diset blev det dog, og på toppen var sigtbarheden nede på 5m. Solnedgang eller ej, op på toppen skulle vi! I vindtætte jakker og skælvende knæ begav vi os derfor af sted ud i de 7 graders kulde. Med den isnende vind og snuskregnen taget i betragtning, var temperaturen nok nærmere de 0 grader. Trods klaprende tænder kom vi dog til toppen, hvor vi ikke kunne se en hujende fis. Det blev derfor kun til et hurtigt billede, før vi alle skyndte os tilbage i den varme bil og atter begav os ned til den varme havoverflade. Jeg kan godt afsløre, at der ikke kunne ses noget på det billede!
Er der noget som kan sætte kropstemperaturen i vejret, er det dog den lokale drink "Poncha" blandet med intet ringere end absint. Det er stærke sager, mine damer og herre, men ikke desto mindre vældig effektivt (og halskradsende)!

Jeg kunne fortælle om og befinde mig på Madeira i evigheder, for det er af vores absolutte favoritsteder! Men, vi kom jo egentlig fra, at Tovholderen og jeg skulle vaccineres for Covid-19 på Kanarieøerne! Efter Lidt over en uge på Madeira måtte vi derfor tage afsked og atter sætte kursen sydpå.
Vi ses dernede!